

ZALU ENI ANTIFAŠISTI POJMA NEMAJU

Josua Ambroz Mayer je rođen u glavnom gradu Austrije Beču 7. svibnja 1891. Njegov otac je bio **Samuel Mayer**, bogati poljski Židov i vlasnik bečke tvornice medicinskih protetike. **Marija Javeršek, rodom iz Slovenije**, tada je bila njegova sluškinja. Njihova kratka veza rezultirala je rođenjem njihova sina Josua Ambroza. Marija se kasnije udala u Kumrovcu za Franju Broza, siromašnog seljaka i alkoholičara s kojim je imala brojnu djecu i koji ju je zlostavljao. Umrula je mlada. Pravi Josip Broz je bio manji dječak s uskim asketskim licem i skromnim intelektualnim mogućnostima; Stoga on ne uspijeva dovršiti osnovnu školu u Kumrovcu koju napušta 1905. Od 1907-1913 je postao je pomoćni bravar u gradu Sisku.

Iz Siska postoji važno svjedočanstvo njegovog pokojnog suradnika N. Ivšića oko tabua Titove identiteta, da je bravarski stroj pravom Josipu Brozu amputirao prste desne ruke. Ivšić je kasnije u komunističkoj Jugoslaviji proganjan i mučen. Za razliku od njegovog invalidnog polubrata (Josip Broz), Josua Ambroz bio je zdrav, snažan, dobro obrazovan i mnogo inteligentniji. Zbog njegovog podrijetla, J.A. Mayer je rastao u carskom Beču i tu dobio najbolje osnovno obrazovanje u Wiener-deutsch, a onda je završio i glazbenu školu kao izvrstan pijanist i najbolji tumač Verdija i Chopina u svojoj klasi.

Zatim je nastavio svoju vojnu izobrazbu u austrijskoj carskoj Vojnoj akademiji u Peču (Mađarska), dakle on je bio dobro obrazovani Židovski asnik, a ne ruralni Hrvatski bravar kao što se kasnije predstavljao. Tito je postao komunistička prije WW1. Godine 1912., osvojio je u Budimpešti srebrnu medalju u mačevanju. Zatim od 1914. služi u austrijskoj vojsci na istočnoj bojišnici. U ožujku 1915 u Bukovini je zarobljen od strane Rusa. Neko vrijeme provodi u zatvoru i radnom logoru na Uralu. Tijekom 1917. on pristupa ruskim boljševicima, a onda se u Sibiru (Omsk) dragovoljno pristupa Crvenoj armiji i Komunističkoj partiji 1918. Te godine se oženio s Pelagijom Belousova, te s njom 1920. vratio se u Jugoslavija, gdje je odmah ušao u KPJ. Godine 1934. ušao je u CK jugoslavenskih komunista, a 1935. otišao ponovno u Rusiju biti aktivan u Kominternu. Staljin ga je poslao 1937 da kao tajni agent „drug Walter“ u Jugoslaviji kontrolira i reformira jugoslavenske komuniste. Nakon nekih spletki, bivši glavni tajnik Yu. komunista (Milan Gorki) nestaje (vjerojatno ubijen) nakon čega Staljin instalirali Tita kao glavnog tajnika Yu. Komunista. Kao bečki Židov, Tito nikad nije naučio hrvatski jezik.

Služio se Inter-slavenskom mješavinom poljskog, slovenskog i ruskog s malo dodanih srpskih riječi, tj. hibridnim jezikom sličnim modernom umjetnom jeziku „Slovio“. Kada je nakon 2. svjetskog rata je stigao u rodnoj Kumrovec, mnogi njegovi susjedi i vršnjaci ga nisu mogli prepoznati ali su uglavnom šutjeli radi straha od progona. U zadnjih nekoliko mjeseci možemo u njemačkim medijima sve češće čitati kritike koje napise o zločinu Josipu Brozu Titu koji je odgovoran za ubojstva hrvatskih azilanta koji su zagovarali uspostavu demokracije i poštivanje ljudskih prava u komunističkoj Jugoslaviji.

Profesor uglednoga američkoga sveučilišta Stanford, Piero Scaruffi na svojoj listi «Najvećih zločina 20. stoljeća» The worst genocides of the 20th Century (2008.) na temelju meritornih analiza uvrstio Josipa Broza Tita među petnaest najvećih zločinaca u 20. stoljeću, jer je odgovoran za ubojstvo najmanje 570 000 ljudi. Do svih tih podataka o zločinima diktatora s Dedinja došao je također njemački profesor sa sveučilišta u Bremenu, Gunnar Heinsohn u svojoj knjizi Leksikon genocida (Lexikon der Völkermorde; 1998.). Pravim imenom Tita je nazvao Konrad Adenauer, popularni poslijeratni kancelar Savezne Republike Njemačke, tvorac Njemačkog gospodarskog čuda, uz Luthera osoba koju je i za Nijemce. Na upit novinara što misli o državniku Josipu Brozu Titu i njegovom pokretu nesvrstanih, Adenauer je odgovorio koncizno i jasno: »najbolji razbojnik i kriminalac«.

Prestizžno mjesto koje je Drugi Tito zauzeo među najvećim zločinima 20. stoljeća trebalo bi biti ozbiljni povod za reviziju novije hrvatske povijesti. Desetljećima su hrvatski povjesničari svjesno prešućivali poratne zločine Titovih partizana nad hrvatskim, talijanskim i njemačkim stanovništvom. A kada se konačno počelo govoriti o tome, brutalni pogrom najčešće je opravdavan kao legitimni, neizbježni segment narodnooslobodilačkoga rata i kao prijeka potreba u procesu izgradnje besklasnog komunističkog društva.

Ni nakon uspostave demokracije nije se u Hrvatskoj govorilo o kršenju ljudskih prava tijekom vladavine komunističkog jednodruštva, kao ni činjenici da smo živjeli u totalitarnom jednopartijskom sustavu. Samo spominjanje mogućnosti višepartijskog modela kažnjavalo se strogim zatvorskim kaznama. Osuda Milovana Đilasa, bliskog Titova partijskog suradnika, na trinaest godina strogoga zatvora te dodatno pet godina gubitka građanskih prava, svjedoči o brutalnosti Titovog komunističkog režima. Slučaj ubojstva Andrije Hebranga, šefa Komunističke partije Hrvatske, do danas nije razjašnjen. Imamo li dodatno u vidu činjenicu da je srednjoškolsko i sveučilišno obrazovanje tretirano kao partijska indoktrinacija u duhu radničkoga samoupravljanja, onda je jasno da bi za takvo stanje stvari netko ipak trebao odgovarati. Ako već nije bilo lustracije nakon uspostave demokracije, zbog dobro poznatih ratnih uvjeta, onda bi se u duhu demokratskog kritičkog distanciranja od boljševičke prošlosti neke stvari i neki ljudi trebali nazvati pravim imenom pa tako i diktator i zločinac Josip Broz Tito.

VERUM LIBERET